

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Synodalia Osnabrvngensis Ecclesiae, Ab Anno Christi
MDCXXVIII.**

Brogberen, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1657

De veneratione sacrosanctae Eucharistiae. 16

urn:nbn:de:hbz:466:1-14298

CAP. XI. *De moderandis donariis, quæ susceptores infantibus donant.*

Quibusdam in locis, ambitionis magis quam pietatis causa, dum utrumque tam Baptismi quam Confirmationis Sacramentum peragitur, hi, qui Patrini dicuntur, certant, ut alter alterum, donariorum precio, (quo suscepti ac presentati pueri donantur,) vincant. Præterea itur statim, maximè post Baptismum, ad comessationes; cum tum maximè comessationibus esset abstinendum. Qua de re monendus est populus, ut, quæ digna sunt his Sacramentis, tantum curent; cætera aut moderentur aut penitus tollant. Nam non offenderimus Deum gravius, quam cum illius sanctissima mysteria indigne tractamus.

CAP. XII. *Docendus populus de signis externis.*

Docebit præterea Parochus populum, quid signet Chrisma, & cur ex oleo oli-væ ac balsamo conficiatur; quemadmodum docebit Enchiridion.

CAP. XIII. *De Sacrosancta Eucharistia.*

Eucharistia, unicum illud piarum mentium solatium ac delictum, hac deploratissima tempestate, execranda insania ac abominabili prophanatione hæreticorum, de re tanta quodlibet comminiscuntur, plerisque quodam modo in nauseam vertitur: adeo, ut (quod dolentes referimus) multi nunc sint, qui non tantum hunc panem vitæ, qui de cælo descendit, accipere non desiderant, sed & averfentur; homines, solo nomine Christiani, re ipsa vero Capharnaitis ipsi deteriores; etiam quos post acceptam noticiam veritatis, voluntarie in Filium Dei peccantes, ac Corpori Dominico & Sanguini contumeliam inferentes, terribilis quædam expectatio iudicii, & ignis æmulatio (quæ consumptura est adversarios) manet.

CAP. XIV. *Quid docendus populus in hujus Sacramenti ministracione.*

Docendus est itaque populus Christianus, certissima fide credere, quod in hoc Sacramento sit verum Corpus & verus Sanguis Christi Iesu. Neque enim veritas mentitur, quæ apud Matthæum, Marcum & Lucam, hoc Sacramentum instituens ac porrigens, simplicissime dixit: Accipite & comedite; Hoc est Corpus meum, quod pro vobis tradetur; Hic est Sanguis meus Novi Testam-

menti, qui pro vobis & pro multis effundetur in remissionem peccatorum; Hoc facite in meam commemorationem. Sic docet Paulus Apostolus: Calix benedictionis cui benedicimus, nonne communicatio Sanguinis Christi est? Et, Panis quem frangimus, nonne participatio Corporis Domini est? Unde conficitur, in Eucharistia totum esse Christum, quanquam ibi sit sub ratione cibi & potus. Qui enim tradidit verum Corpus & Sanguinem, haud dubie tradidit vivum. Quare, si credimus, in sepulcro Divinam naturam non fuisse separatam ab exanimi corpore, quanto magis credemus, eam à vivo corpore non esse separatam in Sacramento?

I Cor. 10.

CAP. XV. *Quibus persuasum est, utramque speciem Laicum participare oportere, quomodo docendi.*

Vbi sunt, quibus contra Ecclesiæ consuetudinem persuasum est, oportere Laicos participare Corpus & Sanguinem Domini sub utraque specie; ibi docebit Parochus hos qui gravatam habent conscientiam, Corpus & Sanguinem Domini in altera tamen specie, perfecte consistere; adeo ut Laicus, qui sub specie panis communicat, non tantum Corpus, sed & Sanguinem Domini, non minus recipiat quam qui capit sub utraque specie & panis & vini: Ecclesiam quoque Laicis unam tantum speciem dare, quod, pro reverentia ipsius Sacramenti & salute fidelium, Ecclesia (cui dispensatio Sacramentorum Dei commissa est) sic viderit expedire. Nam, quum nullatenus ambigendum sit, sub specie panis non tantum carnem, nec sub specie vini Sanguinem tantum, sed sub qualibet specie totum Christum contineri; cur se Laicus iudicio Ecclesiæ, quam Dominus audiri voluit, non submittet? quæ non temere, sed multis rationibus permota, decrevit, salubrius esse, ut non tantum populus, sed & Sacerdotes non sacrificantes, Christum sub una potius specie, quam sub duabus, perciperent. Quid enim panis vini que species aliud sunt post consecrationem, quam species Sacramentales & accidentia sine subjecto? ut non habeat Laicus, cur queratur, sibi alteram subtrahi speciem, ubi totum, quod sub utraque specie continetur, integre accipiat. De qua re alibi latius dicetur.

Ex Concil. Constant.

Matt. 18.

Amb. de Sacra. c. de vere. de conf. dist. 2.

CAP. XVI. *De veneratione sacrosanctæ Eucharistiæ.*

ET, quoniam in hoc Sacramento Christus continetur, cohortandus est populus, ut ad hæc mysteria, contremiscens, quum in celebratione Missarum elevatur Hostia salutaris, se reverenter inclinet, corporeque humi fuso, mente

Ioan. 6.

Hebr. 10.

Matt. 26.

Marc. 14.

Luc. 22.

Hono. 3. c.
sant. de
celeb. Miss.
Ex Conc.
Mogunt.
c. Presb.
de conf.
dist. 2. in
c. sane.

mente adoret Crucifixum; facturus idem, quum Presbyter defert ad infirmum Eucharistiam; quam ob id paratam semper habere debet, ut, quando quis infirmatus fuerit, statim eum communicet, ne sine communione decedat. Quod faciens, decenti habitu indutus, hanc salutarem Hostiam palam ac honorifice ante pectus cum omni reverentia & timore ferat & referat, lumine semper præcedente, ut hoc signo populus intelligat, illic eum esse præsentem qui est candor lucis æternæ. Hæc denique sacrosancta Hostia reponatur in loco singulari, mundo & signato; honorificeque collocata, devote ac fideliter conservetur.

CAP. XVII. *Quomodo tantum miraculum in hoc Sacramento fiat, populus docendus.*

Docendus item est populus; quod tantum miraculum in hoc Sacramento virtute Christi fiat, non ex merito Sacerdotis. Quod & in cæteris Sacramentis obtinet. Nam intra sanctam Ecclesiam Catholicam, in mysterio Corporis Christi, nihil à bono majus, nihil à malo minus, perficitur Sacerdote: quia non in merito consecrantis, sed in verbo efficitur creatoris, & in virtute Spiritus sancti. Si enim in merito esset Sacerdotis, nequaquam ad Christum pertineret. Nunc autem, sicut ipse est qui baptizat, ita ipse est qui per Spiritum sanctum hanc suam efficit Carnem, & transit vinum in Sanguinem. Sed hoc tantum interest, quod malus Sacerdos sibi tantum nocet, indigne tanta mysteria tractans. Nam, quod ad veritatem Corporis Domini attinet, ita percipit hic cui dicit Apostolus, Qui manducat indigne, iudicium sibi manducat; sicut is cui dicitur, Qui manducat meam Carnem, & bibit meum Sanguinem, in me manet, & ego in eo.

I Cor.
II.
Ioan. 6.

CAP. XVIII. *Quomodo admonenda plebs, ad sumendum Eucharistiam accedens.*

Præterea instituenda plebs est, quod Eucharistia sumenda sit; & in primis admonenda, quam grave crimen sit, ad tanti Sacramenti participationem indigne accedere. Nam Apostolus ait: Quicumque manducaverit panem hunc & biberit Calicem Domini indigne, reus erit Corporis & Sanguinis Domini. Et iterum hanc horrendam sententiam congeminans: Qui, inquit, manducat & bibit indigne, iudicium sibi manducat & bibit, non dijudicans Corpus Domini. Ideoque (uti subjicit) multi inter vos infirmi & imbecilles sunt, & dormiunt multi. Quod si nos ipsos dijudicaremus, non utique iudicaremur.

I Cor.
II.

CAP. XIX. *Qui ad hoc Sacramentum participandum admittendi.*

Proinde nemo admittendus est, nisi ejus conscientia Parocho sit, aut cui potestas super hac re legitime facta est, per exomologesin explorata, & qui poenitenti ac contrito corde Corpus Domini dijudicans accesserit; quod jubet Apostolus, quum ait: Probet autem semetipsum homo, & sic de Pane illo edat, & de Calice bibat; ne cum Iuda, qui cenæ Dominicæ ad iudicium interfuit, locum diabolo præbeat. Mens ergo ab omni affectu peccandi longe absit. Nam, si adhuc habet voluntatem peccandi, gravatur magis Eucharistiæ perceptione, quam purificatur. At contra, quamvis quis peccato mordeatur, si tamen poeniteat, & de cætero peccandi voluntatem nullam habeat, confidens de Domini miseratione, accedat ad Eucharistiam intrepidus & securus.

I Cor.
II.
Ioan. 13.

Aug. c.
quoni. de
conf. dist.
2.

CAP. XX. *Quatenus, alteri quam suo Parocho confessus, ad Eucharistiam admittendus.*

Qui alteri quam suo Parocho confessus est, is, si non factæ Confessionis suspectus habeatur, testimonium adferet, se confessum esse. cujus etiam conscientiam verus ipse Parochus in principalibus Christianismi articulis excutere non omittet. Ac generatim singuli Parochiani rudiores, anno saltem semel, quum adibunt mensam Dominicam, examinandi prius in præceptis Domini, articulis fidei, oratione Dominica, ac Ecclesiæ Sacramentis, maxime Baptismi & Eucharistiæ.

CAP. XXI. *Intra annum saltem semel communicandum.*

ET, ut cohortandus est populus, quo sæpenumero communicet, quemadmodum olim singulis diebus Dominicis fieri consuevit; (quod quidem nunc quo minus fiat, per Laicos stat, quibus non debet cælestis ille cibus invitis aut nauseantibus obtrudi;) ita ut minimum populus ipse in disciplina Ecclesiastica retinendus est, ut saltem toto anno semel ab omnibus, qui ad discretionis annos pervenissent, Confessis & Contritis, Eucharistia summâ cum reverentiâ suscipiatur. Olim, qui non communicassent in anno saltem ter, in Pascha videlicet, Pentecoste, & Natali Domini, inter fideles Catholicos non connumerabantur: sed quum sensim omnis penè refrigerit charitas, in hoc quoque Ecclesiastica disciplina cœpit esse remissior.

Ex Conc.
general. c.
omni. de
poenit. &
remiss.

Ex Conc.
Tolet. &
Elib. de
conf. dist.
2. omni
homo.

CAP.